

Φ.— Βλέπεις αυτό τώτομομπλί;
 Π.— Τὸ βλέπω, στραβοσκίλη.
 Φ.— Ὁ Κάϊερ ὁ Γερμανός στὸν Τζώρτζης καὶ τὸ στέλλει,
 ὁ Κάϊερ τὸν προσκαλεῖ νὰ πάη, πατριώτη,
 σ'τὸ πάγκαλον Ἀχιλλεῖον, ποῦ τοῦχει φαγοπότι.

Προφορικῶς ὁ Κάϊερ τὸν Κόντε προσκαλεῖ
 μὲ τὸσα νέα δείγματα μεγάλῃς εὐμενείας...
 Π.— Κι' ἐκεῖνος μὲς σ'τὸ τομομπλί ποῦς εἶναι, Φασουλῆ;
 Φ.— Ὁ Βαγκενγάμι, ζόανω. Πρῶσβος τῆς Γερμανίας.
 Π.— Βρῆ τί μου λές;
 Φ.— Ἀληθινά, κι' ἀνοιξε τὰ γκαθὰ σου
 γὰρ νὰ τὸν δῆς καλλίτερα...
 Π.— Τὸν βλέπω καὶ βουβάσου.

Φ.— Αὐτὸς ἀπὸ τὸν Κάϊερ πηγαίνει νὰ τὸν πάη
 κι' ὁ Κόντες μὲς σ'τὸ τομομπλί καθίζει μὲ καμᾶρι.
 Φαντάσου νὰ τὸν προσκαλῆ τέτοια Μεγαλειότης.
 Π.— Αὐτὸς ὁ Κόντες ἀφῆκε ἀληθινὰ κομψότερη
 καὶ στὴν ἐνδυμασίαν του καὶ σ'δὶα, κακομοίρη...
 γὰρ τοῦτο στάσιον ἀφογον καὶ κυβερνῶν ἐτήρει.

Φ.— Ἀλήθεια λές, βρε Περικλῆ... κομψὸς ὁ Τζώρτζης πάνω...
 ἄνω ἰδοῦ... στ' Ἀνάκτορα τοῦ Γουλιέλμου φθάνει,
 κι' αὐτὸς τὸν δεξιόνεται μ' ὅλην τὴν φαμίλια,
 καὶ βλέπουν κατὶ προύχοντες καὶ σκάζου ἀπὸ ζήλεια.

Ξέρεις μὲ τὴν Ἀνόρθωσι κι' ἐμεῖς, συφορισμένη,
 πῶς τώρα πιά χαράξαμε κάποια πολιτικῆ,
 καὶ στὴν Ἀνάτη τὴν Κορντιάλ μὲς πῆραν ὅπως λένε,
 ἤγουν στὴν συνενόησι τὴν Ἀγγλοαλλικῆ.
 Γὰρ τοῦτο κι' ὁ Πρωθυπουργὸς εἰς τοὺς παρόντας σάλους
 μὲς φέρνει διοργανωτὰς καμπόσους Ἀγγλογάλλους.

Κι' ὁ Κάϊερ σὰν τᾶκουσε γιὰ πικά καὶ γεινάτι
 τὸν Βαγκενγάμι ἔστειλε κι' ἐπῆρε τὸν Κορφιᾶτη,
 καὶ λόγους ἔλλαξε μ' αὐτὸν πολλοὺς τε καὶ ποικίλους,
 κι' ὁ Θεοτόκης ἔλεγε σ'τοὺς φιλικούς ὄμιλους:

Αὐτὸς ὁ Κάϊερ, γλαυὰ καὶ τί καὶ τί δὲν ξέρει...
 αὐτὸς ἐργάζεται καὶ δρᾷ χειμῶνα καλοκαίρι.
 Παπὰ τὸν θέλει; γίνεται... τὸν θέλεις δικηγόρο;
 τὸν θέλεις γλύπτη, ποιητῆ, ζωγράφο, τορναδόρο;
 τὸν θέλεις Βάγνηρ ἔξαφνα, Καροῦζο, μακραγῆ;
 τὸν θέλεις καὶ λαίστατο; τὸν θέλεις καὶ μουγῆ;
 Σβορώντα, Τσοῦντα καὶ Σκιὰ, κι' ἀρχαιολόγο πρώτης;
 εἰς ἅλα μῆσα χώνεται τοῦτ' ἡ Μεγαλειότης.

Εἶδα πολλὰκις Καίσαρας, σκηπτούχους πακισγύρους,
 ποῦ δεξιῶσις μοῦκανεν θεομᾶς καὶ διαπύρους,
 μὰ δὲν μοῦ καπιτάρισε μορφή Μεγαλειότητος,
 καὶ μία τζόγια σὰν κι' αὐτὸν μὲ δρᾶσις ὀλοένα,
 καὶ τῶσον ἐρᾶζει μῆσα του σφιγγὸς δραστηριότητος,
 ποῦ μόλις εἰμπορεῖ γλαυὰ νὰ συγχερῆθῃ μ' ἐμένα.

Μεγάλως σχολιάζεται τοῦ Κόντε τὸ τραπέζι
 καὶ Γάλλοι τώρα, Περικλῆ, τὸ συνητοῦν κι' Ἐγγλέοι.
 Γιατὶ καὶ πῶς ὁ Κάϊερ τοῦστειλε προσκλητήριον;
 τοῦτο σπουδαῖον ὄντος...
 ἀλλ' ἔμοις θ' ἀποκαλυφθῆ καὶ τοῦτο τὸ μυστήριον
 τοῦ χρόνου προῦντος.

Τρέχουν πράγματα σπουδαῖα, κι' ὅπως ἐκ πολλῶν εἰκάξω,
 ξένι δάκτυλοι καὶ πάλι
 μὲς γάνθουν τὸ κεφάλι
 μὲ τοὺς Γάλλους, μὲ τὸν Γωφφελ, μὲ τοῦ Κάϊερ τὸ κάξω.
 Ὅμοις πάμε τῆς Κερκυρας νὰ θαυμάσωμε τάρχατα,
 ποῦ δὲν φκίνονται τυχατά.

Πλούτος εὐρημάτων Κερκυραϊκῶν συμβολικωτάτων καὶ σημαντικῶν.

Π.— Ποῖς Μῆδουσα φρικώδης καὶ καθ' ὅλα τεραστία...
 ξέρει τάχα τί σημαίνει;

Φ.— Τούτη λὲν χωρὶς ἀσέτα
 πῶς βεβαίως συμβολίζει τῆς ἐλῆς τὸν Θεοτόκη.

Π.— Τρέμω...

Φ.— Κι' ὁ Περσὸς ἐκεῖνος, ὅπου τὴν καταδῶκε
 μ' ἓνα δικόπο μαχαίρι,
 συμβολίζει τὸν Λευτέρη,
 γιατί λένε μερικοὶ διπλωμάτας ραφιᾶντοῖ
 πῶς τὸν ἐπῆσε θυμὸς γιὰ τὴν δέξα τοῦ Κορφιᾶτη.

Π.— Τώρα πῆς μοῦ τίς ἐκαίνη,
 ὅπου κάθεται σὲ θρόνο;

Φ.— Λὲν πῶς εἶναι, Λαζάρου,
 ἢ Θεὰ Μαλλίχρυσήνη.

Π.— Κι' ἐκεῖνος, ποῦ τῆς ρίχνεται βροντῶν κι' ἀστραπηδόλος;
 Φ.— Ὁ Μιστριώτης...

Π.— Τί μου λές;

Φ.— Ἐκεῖνος ὄλος κι' ὄλος.

Π.— Κι' αὐτὸς ὁ Ζεὺς, βρε Φασουλῆ,
 ποῦ κάποιον κεραυνοβολεῖ;

Φ.— Κι' αὐτὸς τὸν Ἐλευθερίον σημαίνει, τρελλο-Χιῶτη,
 ὅπου στρατοῦς ἐκίνησε κατὰ τοῦ Μιστριώτη,
 κι' ὄλιγο δὲν αὐτὸς ὁ Ζεὺς πανστρατιᾶ γενναίᾳ
 νὰ τὸν κατεκεραύνωνε καθὼς τὸν Καπανέα.

Π.— Μοῦ τὰ ζήγησες κι' αὐτὰ,
 μοῦ τὰ ζήγησες κι' ἐκεῖνα
 τὰ πανάργα καὶ μὰς πλούτη.

Τώρα πάμε, φαφατά,
 νὰ τὰ πῆς καὶ στὴν Ἀθήνα,
 καὶ νὰ φῆς γερὸ λεμποῦτι.

Ὁ Ρωμῆος, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
 στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
 μόνο πῆγε παραπάνω, αἰζῶν πενηνταοκτὼ,
 συνορεύει μ' ἄλλα σπήτρα καὶ μ' ἐρίζον ἀνοικτὸ.